

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **F. A.**, narozena „X“,
státní příslušnost Turecká republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2018, č. j. MV-119665-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16. 8. 2018, č. j. MV-119665-4/SO-2017, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2018, č. j. MV-119665-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 8. 2017, č. j. OAM-1860-22/DP-2016, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.
2. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nepochopitelně lpěl na výsledku žalobkyně dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ač nebyl žádný důvod k tomu, aby tento výsledek mohl být považován za nezbytný pro zjištění skutkového stavu. Již při povolení dlouhodobého pobytu byla dle žalobkyně prokázána její vazba na syna jakožto nositele oprávnění. Dle žalobkyně by správní orgán musel mít nějaký závažný důvod, aby opět nutil 96letou paní k provedení výslechu. Žalobkyně připustila určitý nedostatek své žádosti spočívající v nesouladu adresy jejího pobytu a pobytu syna, ale tento nedostatek bylo možné lehce vyjasnit provedením pobytové kontroly na adrese pobytu syna. Zdůraznila, že § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je primárně určeno k vyjasnění otázky, zda se jedná ze strany cizince o obcházení zákona z důvodu účelově uzavřeného manželství či určení otcovství, což evidentně není případ žalobkyně. Vzhledem ke skutečnosti, že se u žalobkyně jednalo o prodloužení již jednou uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, nebyl dle jejího názoru dán důvod k postupu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Dále žalobkyně trvala na tom, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Zdůraznila, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitý právní pojem, a nikoli správní uvážení. V tomto směru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Dle žalobkyně správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů vztahujících se k osobě žalobkyně i jejích rodinných příslušníků. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47. Zdůraznila, že má na území vytvořeno veškeré zázemí, žije zde 4 roky, má v České republice syna, který zde má povolen trvalý pobyt od roku 2014. Její syn s ní žije ve společné domácnosti a pečuje o ni, neboť sama o sebe by se nedokázala postarat. Žalobkyně uvedla, že je jí 96 let a v tomto věku je její zdravotní stav závislý na pravidelných návštěvách praktického lékaře. S ohledem na skutečnost, že v České republice žije již 4 roky a je jí 96 let, je dle žalobkyně zamítnutí její žádosti a její nucené vycestování naprosto nepřiměřené, neboť by žalobkyně musela podstoupit dalekou cestu dosvé domovské země, což by pro ni znamenalo nadměrnou fyzickou i psychickou zátěž. Jediným přáním žalobkyně je na území České republiky dožít po boku svého syna, se kterým má velmi úzký citový vztah a bez kterého by se její zdravotní stav zajisté velmi zhoršil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. K námitce nadbytečnosti použití institutu výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že dotčené ustanovení upravuje, kdy může správní orgán vyslyšet účastníka řízení. Stanoví přitom podmínku, že je to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný trval na tom, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou patrné důvody, pro které přistoupil k nařízení výsledku žalobkyně. Na základě provedené pobytové kontroly vznikly důvodné pochybnosti o plnění účelu pobytu žalobkyně. Faktický stav dle žalovaného nebylo možné zjistit jinak než jejím výsledkem.
6. K námitce týkající se nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí od rodinného a soukromého života žalobkyně odkázal žalovaný na stranu 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na skutečnost, že řízení zahajované na návrh je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto doložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Dle žalovaného tedy bylo na žalobkyni, aby správnímu orgánu prvního stupně poskytla veškeré informace, které považovala za důležité. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně důvod omluvy z účasti na výsledku neprokázala ani v odvolacím řízení.
7. Žalovaný setrval na svém názoru, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, neboť se žalobkyně na požádání správního orgánu prvního stupně nedostavila bez řádné omluvy k výsledku.

Replika žalobkyně

8. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že žalovaný dle jejího názoru aplikoval zákonná ustanovení nesprávným způsobem nepřiléhavým konkrétní situaci žalobkyně. Dle žalobkyně se žalovaný dopustil zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Zdůraznila, že její výsledek by do věci nemohl přinést nic, co by mohlo napomoci hlubšímu poznání skutečného stavu věci. Obsah výsledku by byl v relevantních částech totožný s výsledkem provedeným v roce 2014 při povolování pobytu a nepřinesl by do řízení nic nového. Trvala rovněž na tom, že z provedené pobytové kontroly nemohl žalovaný nabýt důvodného podezření o obcházení zákona. Pokud by takové podezření bylo založeno na pevných základech, jistě by je bylo možno prokázat jinak než právě výsledkem žalobkyně, která kategoricky obcházení zákona popírá.
10. K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalobkyně zdůraznila, že není povinna prokazovat obtíže spojené s jejím vysokým věkem, neboť jde o takovou notorietu, že k opačnému závěru nemůže vést ani poukaz na zásadu dispoziční. Žalobkyně se narodila v roce 1922 a tomu odpovídá i její zdravotní stav. Není tedy natolik flexibilní (fyzicky i mentálně), aby mohla spolehlivě plánovat svůj program. Zatěžovat ji břemenem výsledku je dle jejího názoru samo o sobě nepřiměřené. Přestože si je vědoma obsahu zásady dispoziční, není dle jejího názoru v souladu se zásadami dobré správy, aby po ní bylo požadováno vynaložení nepřiměřené aktivity k vyvrácení neopodstatněných domněnek správního orgánu. Trvala na tom, že nevyhovění žádosti o prodloužení pobytu bylo v jejím případě nepřiměřeným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

zásahem, když bylo postaveno na tak vratkém odůvodnění, jako je pouhá absence žalobkyně u výsledku, ke kterému byla předvolána.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že z obsahu podané žádosti a provedené pobytové kontroly vyplynuly pochybnosti, že žalobkyně se v době předchozího pobytu zdržovala v místě pobytu svého syna. Žalobkyně byla předvolána k výsledku na 12. 7. 2016 předvoláním ze dne 13. 6. 2016, č. j. OAM-1860-13/DP-2016. Toto předvolání si žalobkyně nevyzvedla v úložní době a předvolání bylo doručeno fikcí marným uplynutím úložní doby dne 27. 6. 2016. Vyrozumění o předvolání žalobkyně k výsledku bylo zasláno i jejímu obecnému zmocněnci pro správní řízení. Toto vyrozumění bylo obecnému zmocněnci doručeno dne 24. 6. 2016. Žalobkyně se bez dalšího k nařízenému výsledku nedostavila. Do protokolu o seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 17. 8. 2016 obecný zmocněnec žalobkyně uvedl, že předvolání bylo žalobkyni doručeno v době, kdy nebyla na území České republiky. Tuto skutečnost však nijak nedoložil.
13. Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců.
14. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 zákona o pobytu cizinců).
15. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

17. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum neudělí mimo jiné, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nedostaví k pohovoru.
18. Dle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) je předvolaná osoba je povinna se včas dostavit na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinna se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
19. Pro úplnost soud podotýká, že z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že termín „pohovor“ obsažený v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a termín „výslech“ jsou z materiálního hlediska pojmy, které mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 62 A 162/2016-32, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010-41).
20. V daném případě správní orgán prvního stupně na základě pochybností o místě, kde se žalobkyně zdržovala v době předchozího povoleného pobytu, žalobkyni doručil předvolání k výslechu. Žalobkyně prostřednictvím obecného zmocněnce více než měsíc po plánovaném termínu výslechu uvedla, že v době doručení předvolání fikcí nebyla na území České republiky, ovšem toto tvrzení správnímu orgánu nijak nedoložila. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že v daném případě existoval důvod k prošetření relevantních skutečností výslechem žalobkyně a došlo současně k naplnění předpokladů dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobkyně se bez doložené omluvy nedostavila i přes řádné předvolání k výslechu. Na tomto místě však soud musí zdůraznit, že vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné výhradně v případě, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení víza, zejména s přihlédnutím k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
21. Správním orgánům bylo tedy přímo zákonem o pobytu cizinců uloženo zkoumat přiměřenost daného rozhodnutí.
22. Správní orgán prvního stupně k posouzení přiměřenosti rozhodnutí v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl: *„Na území České republiky pobývá syn žadatelky, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Dle tvrzení žadatelky byla tato v době konání výslechu mimo území České republiky, žadatelka však tuto skutečnost správnímu orgánu dále nijak neprokázala. Žadatelka se k provedení výslechu nedostavila a svou přítomnost nijak neomluvila. Stejně tak její přítomnost neomluvil ani zmocněný zástupce, který byl o konání výslechu informován. Žadatelka správnímu orgánu tím, že se nedostavila k výslechu, znemožnila zjistit skutečný stav věci, zejména prověřit, zda skutečně plní účel povoleného pobytu na území, o čemž vznikla na straně správního orgánu důvodná pochybnost, jak bylo uvedeno již výše. V této souvislosti je vhodné připomenout, že pokud by se pochybnosti správního orgánu při výslechu potvrdily, tedy z provedeného výslechu by vyplynulo, že žadatelka neplní účel povoleného pobytu na území, byla by její žádost zamítnuta z tohoto důvodu, tedy důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., aniž by byl posuzován dopad takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizinky.“* Žalobkyně následně v odvolání odkázala na svůj vysoký věk a s tím související zdravotní problémy.
23. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí uvedl: *„Dle názoru Komise správní orgán I. stupně rovněž dostatečným způsobem zvážil a posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení. Komise souhlasí s jeho závěrem, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z*

povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené a navíc poukazuje na to, že účastnice řízení neuvedla v odvolacím řízení žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, ani takové skutečnosti nebyly Komisí zjištěny. Dle údajů uvedených v žádosti další děti účastnice žijí ve Spolkové republice Německo (Mnichov) a v Turecku (Istanbul). Na území České republiky účastnice řízení přicestovala v roce 2014, což není ovšem příliš dlouhá doba k vytvoření pevných sociálních vazeb v České republice a oslabení vazeb ve svém domovském státu. Doba pobytu na území sama o sobě těž nemůže být důvodem pro vyhovění žádosti, nelze navíc po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č. j. 9 As 142/2012-21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).“

24. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti prakticky neučinil žádnou relevantní úvahu. Pouze zmínil, že žalobkyně má na území České republiky syna, který má povolení k trvalému pobytu, ovšem význam této skutečnosti ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí nijak nezhodnotil. Žalovaný pak zhodnotil přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k délce pobytu žalobkyně na území České republiky. Dále uvedl, že má další potomky ve Spolkové republice Německo a v Turecku, ale tuto skutečnost opět ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí nijak nezhodnotil. Za závažný nedostatek obou rozhodnutí považuje soud dále skutečnost, že se správní orgány ve vztahu k otázce přiměřenosti rozhodnutí nezabývaly významem vysokého věku žalobkyně, zejména pokud žalobkyně ve svém odvolání ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí poukazovala na svůj vysoký věk a z toho plynoucí zdravotní komplikace, a to za situace, kdy v předchozím správním řízení byl žalobkyni povolen pobyt právě z toho důvodu, aby se o ni mohl její syn ve stáří postarat. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány nevyhodnotily řádně přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně ve vztahu k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobkyně, a v této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
25. Pro úplnost soud podotýká, že správní orgány musí dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudit nejen přiměřenost rozhodnutí s přihlédnutím k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, ale musí rovněž posoudit, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení pobytového oprávnění.
26. Vzhledem k výše uvedenému soud výrokem I. tohoto rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Soud nepřikročil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť dle jeho názoru je možné předmětnou vadu řízení odstranit v rámci odvolacího řízení.
27. Protože soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení, rozhodl v předmětné věci v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, přestože žalobkyně na nařízení jednání soudu trvala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

28. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 16 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; dále z částky 1 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 2 142 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z